

De taal van de stilte

De wind ademt kilte in de lege spechtenkoten,
over de sneeuwduin huppelen konijnenpoten.
Een tak vlijt zich neer op het mossige dambord,
in de mist worden braamsluiers aan één gesjord.
Scherven vallen tijdloos uit de purperen lucht,
aan de beek laat de ijsvogel zijn laatste zucht.

De stilte wikkelt een schuimwit linnen,
rond de ragfijne draden van de spinnen.